

Arrest

nr. 69 590 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die loco advocaat L. JALAJEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

In 2001 hebt u in Duitsland een asielaanvraag ingediend omwille van de problemen van uw zus. U verbleef daar drie maanden.

Eind 2001 verliet u Duitsland en ging u naar Ingoesjetië waar uw familie toen woonde.

In 2002 ging u studeren aan een medisch college in Tsjetsjenië.

Op 21 mei 2005 werd u gearresteerd en meegenomen naar de ROVD van Grozny. Daar werd u beschuldigd van het verlenen van hulp aan M.K. (...). K. (...) had eerder aan de politie verklaard dat u hem had geholpen bij een explosie in maart 2005. U had hem vervoerd en u had hem geholpen met het dragen van tassen. Volgens de politie zaten er wapens in die tassen, maar dat wist u niet. U weigerde dan ook om bij de politie een verklaring te ondertekenen.

Op 22 mei 2005 werd u in voorlopige hechtenis geplaatst door de rechtbank van Grozny. U werd vervolgens meegenomen door Rubop-medewerkers naar een andere locatie waar u door hen werd gefolterd. U hebt uiteindelijk documenten ondertekend, maar u weet niet wat er precies in stond.

Op 24 april 2006 werd u veroordeeld voor het vervoeren van wapens. U kreeg een gevangenisstraf van twee jaar, maar op 22 maart 2007 werd u vervroegd vrijgelaten. U had hierbij hulp gekregen van mensenrechtenactivist E.I. (...), een kennis van uw moeder. Tot mei 2007 kreeg u maandelijks controle van de wijkagent thuis. Dit behoorde tot één van uw voorwaarden bij uw vrijlating. U vernam van uw ouders dat de wijkagent na mei 2007 nog enkele keren naar u heeft gevraagd, maar u was telkens niet thuis.

In april 2007 bent u traditioneel gehuwd met D.T. (...) (O.V. 6.526.913).

In september 2007 werd u op een nacht vanuit uw huis door de FSB meegenomen. Uw Russisch binnenlands paspoort werd door de FSB afgenomen en u hebt het sindsdien niet meer teruggekregen. U werd naar het dorp Tolstoy-Yurt gebracht waar u werd ondervraagd over rebellen. Na één nacht werd u vrijgelaten en u vernam nadien dat uw familie u had vrijgekocht.

In november 2007 werd u door Kadyrovtsi vanuit uw huis meegenomen en opnieuw werden u vragen over rebellen gesteld. Men dacht dat u contacten met rebellen had, maar u kon geen informatie geven. U werd door hen geslagen en men zei u dat u te vroeg was vrijgelaten. Opnieuw werd u door uw familie vrijgekocht.

Na deze vrijlating was u nog zelden thuis en verbleef u hoofdzakelijk bij twee ooms die allebei in uw straat woonden. In september 2009 besloot u om eens een nacht thuis te slapen. U dacht dat het veilig zou zijn omdat het een feestdag was in de Ramadan-maand en u veronderstelde dat de politiediensten die dag niet werkten.

U werd tijdens deze overnachting in uw huis meegenomen door Rubop-medewerkers en u werd opnieuw over rebellen ondervraagd. Na twee dagen werd u vrijgelaten en opnieuw had mensenrechtenactivist E.I. (...) hulp geboden om u vrij te krijgen.

Na uw vrijlating verbleef u nog één week in uw dorp en daarna vertrok u naar Moskou.

Op 13 november 2009 bent u in België aangekomen en diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd.

Uw echtgenote en twee kinderen bleven in Tsjetsjenië.

Na uw vertrek werd uw echtgenote door medewerkers in militair uniform lastig gevallen. Uw vrouw werd door hen ondervraagd over uw verblijfplaats. Er werd haar ook gezegd dat men ervan op de hoogte is dat u zich in het bos bevindt en dat zij u daarbij hielp.

In februari 2010 is uw echtgenote samen met uw moeder naar een bijeenkomst van E.I. (...) geweest waar zij over de problemen hebben verteld. Uw echtgenote werd door E.I. (...) aangeraden om Tsjetsjenië te verlaten.

Zij vertrok uiteindelijk op 13 april 2010 uit Tsjetsjenië en op 16 april 2010 is zij samen met jullie twee kinderen in België aangekomen.

In december 2010 is uw echtgenote bevallen.

U vernam via contacten met uw ouders dat zij in februari 2011 thuis bezoek van de politie hebben gekregen. Er werd naar u gevraagd en uiteindelijk heeft uw vader iets ondertekend, maar u weet niet concreet wat.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, uw rijbewijs, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw twee kinderen, uw middelbaar diploma, uw diploma van het medisch college, uw studentenkaart, een kopie van de eerste pagina van het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, bewijs van vrijlating (dd.22/03/2007), een brief van mensenrechtenactivist I.E. (...) en een Belgisch medisch document (dd.22/02/2011)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen

Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u er door de autoriteiten meermaals werd gearresteerd en mishandeld. U werd geviseerd omdat u in 2006 al eens was veroordeeld voor het vervoeren van wapens (CGVS gehoor 24/03/2011 p.14-16, 21).

U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat u zal worden vermoord of dat u opnieuw zal worden opgesloten (CGVS gehoor 1 p.21; CGVS gehoor 16/05/2011 p.18).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er aangaande de verklaringen over uw Russisch binnenlands paspoort vaststellingen werden gedaan die afbreuk doen aan uw algemene geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw Russisch binnenlands paspoort thuis van u werd afgenomen door Rubop-medewerkers bij uw laatste aanhouding in september 2009. U stelde dat het ging om de aanhouding waarbij u nadien door mensenrechtenactivist E.I. (...) werd vrijgekocht. U gaf aan dat uw echtgenote bij voornoemde aanhouding niet aanwezig was omdat zij toen in haar ouderlijk huis verbleef.

Uw echtgenote werd pas nadien op de hoogte werd gebracht dat het betreffende paspoort van u werd afgenomen (CGVS gehoor 1 p.7-8).

Echter, uw echtgenote verklaarde tijdens het eerste gehoor dat uw Russisch binnenlands paspoort werd afgenomen bij uw aanhouding in oktober 2007 en dat u vervolgens tot uw vertrek in 2009 zonder Russisch binnenlands paspoort hebt geleefd (CGVS gehoor vrouw 24/03/2011 p.4-5).

Deze verklaringen zijn logischerwijze niet te rijmen met uw verklaringen.

Na confrontatie met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat zij niet wist waarom u een andere periode had genoemd, maar zij gaf wel aan dat u met geheugenproblemen kampt (CGVS gehoor vrouw 1 p.4).

Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u vervolgens dat het voornoemde paspoort werd afgenomen bij uw eerste aanhouding in 2007 en dat uw vrouw hierbij aanwezig was (CGVS gehoor 2 p. 9-10).

Toen u werd gewezen op uw eerste verklaringen en de onderlinge tegenstrijdigheden, stelde u dat het niet mogelijk was dat u dergelijke verklaringen had afgelegd.

U gaf hiervoor volgende redenen aan.

Zo stelde u dat de tolk tijdens het eerste gehoor niet goed had vertaald, dat u de Russische taal niet goed beheerst en dat u in de war werd gebracht (CGVS gehoor 2 p.10). Nochtans hebt u tijdens het eerste gehoor op geen enkel moment aangegeven dat er sprake was van taal-en vertaalproblemen. Ook blijkt uit de vragen betreffende uw binnenlands paspoort dat deze op ondubbelzinnige wijze werden geformuleerd en dat u vervolgens duidelijke en gedetailleerde antwoorden hebt verschaft en dit zonder enige notie van verwarring (CGVS gehoor 1 p. 7-8).

Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen teniet te doen.

Bijgevolg wordt ook de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote tijdens het eerste gehoor niet opgeheven.

Dat u en uw echtgenote betreffende het moment waarop uw Russisch binnenlands paspoort werd afgenomen dermate uiteenlopende verklaringen hebben afgelegd, tast de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen in ernstige mate aan.

Uit deze uiteenzetting wordt vervolgens ook besloten dat het Commissariaat-Generaal het vermoeden heeft dat er aangaande uw Russisch binnenlands paspoort essentiële informatie wordt achtergehouden.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat ook uw echtgenote haar Russisch binnenlands paspoort niet heeft neergelegd.

Uw echtgenote heeft wel een kopie van de eerste pagina van het voornoemde paspoort op 12 april 2011 via een fax op het Commissariaat-Generaal bezorgd. Zij had dit verkregen via uw moeder in Tsjetsjenië (CGVS gehoor vrouw 2 p.3).

Uw echtgenote werd echter op het tweede gehoor in mei 2011 uitdrukkelijk gevraagd om alle pagina's van haar binnenlands paspoort aan het Commissariaat-Generaal over te maken binnen de opgegeven termijn, maar tot op heden werd niets ontvangen. Uit haar verklaringen blijkt nochtans dat zij terzake beloofde de nodige inspanningen te doen (CGVS gehoor vrouw 2 p.3). Er werd evenmin enige uitleg verschaft aan het Commissariaat-Generaal over de geleverde inspanningen en het resultaat hiervan.

Dit gebrek aan inspanningen om alle pagina's van haar paspoort te bezorgen aan het Commissariaat-Generaal en dit terwijl het overmaken van de eerste pagina van het paspoort geen enkel probleem bleek

te zijn, doet eveneens vermoeden dat er essentiële informatie betreffende het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote voor de Belgische asielinstanties wordt verborgen gehouden.

Vervolgens werden er aangaande het eigenlijke asielrelaas inconsistenties opgemerkt tussen zowel uw opeenvolgende verklaringen als tussen de verklaringen van u en uw echtgenote.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw echtgenote na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog regelmatig door medewerkers werd lastiggevallen en dit zowel bij uw ouders thuis als bij haar ouders thuis (CGVS gehoor 1 p.20). Echter, tijdens uw tweede gehoor stelde u dat uw vrouw u enkel heeft verteld dat zij na uw vertrek één keer door de ordediensten werd benaderd (CGVS gehoor 2 p.16-17). U kon toen niet aangeven of dit in het huis van uw ouders of haar ouders had plaatsgevonden omdat u dat niet aan haar had gevraagd (CGVS gehoor 2 p.17).

Deze opeenvolgende verklaringen worden door het Commissariaat-Generaal logischerwijze als intern inconsistent aanschouwd.

Hierbij dient nog te worden toegevoegd dat uw echtgenote heeft verklaard dat zij na uw vertrek meerdere malen werd lastig gevallen (CGVS gehoor vrouw 1 p.8; CGVS gehoor vrouw 2 p.5). Toen u tijdens uw tweede gehoor hiermee werd geconfronteerd, kon u enkel bevestigen dat u op de hoogte was van een éénmalig feit (CGVS gehoor p.17). Nochtans verklaarde uw vrouw dat zij na haar aankomst in België dd. april 2010 u over haar problemen na uw vertrek heeft verteld (CGVS gehoor vrouw 2 p.5). Deze vaststellingen van inconsistente verklaringen aangaande de feiten die uiteindelijk de aanleiding voor het vertrek van uw vrouw vormden (CGVS gehoor vrouw 1 p.8), ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de asielverklaringen.

Er mag immers van een asielzoeker worden verwacht dat hij/zij bij diens partner informeert naar belangrijke aspecten van de vervolgingsproblematiek in land van herkomst en vervolgens hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt voor de asielinstanties.

Aansluitend op voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat het Belgisch medisch document (dd.22/02/2011) niet van die aard is dat het uw geloofwaardigheid kan herstellen. Gezien het medische document, waarin een psychiatrisch verslag van u is terug te vinden, is het niet aan de Commissaris-generaal om een advies te geven in verband met uw psychologische problemen die u zou hebben.

Ik weerhoud echter dat het betreffende document melding maakt van moeilijkheden rond concentratie, aandacht en geheugenstoornissen.

In dit verband moet opgemerkt worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en de gewijzigde of verbeterde verklaringen betreffende het verlies van uw Russisch binnenlands paspoort en de problemen van uw echtgenote na uw vertrek uit Tsjetsjenië, als totaal ongeloofwaardig naar voor komen.

We kunnen stellen dat gezien de impact van het verlies van uw Russisch binnenlands paspoort zowel op psychologisch als op intellectueel niveau, kan worden verwacht dat u op dit punt coherente informatie kan geven. Ook gezien de gevolgen van de problemen van uw vrouw na uw vertrek (zie supra), kan er consistentie in uw verklaringen worden verwacht. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat attest niet van die aard is dat het een formele bevestiging geeft dat de psychische problematiek het rechtstreekse gevolg is van de door u aangehaalde feiten.

Vervolgens werd er vastgesteld dat u over volgende belangrijke aspecten van uw asielrelaas weinig kennis bleek te hebben.

Zo verklaarde u dat u er bij uw vrijlatingen in september en november 2007 geld werd betaald. U weet echter niet hoeveel er werd betaald en op welke wijze deze betaling werd geregeld (CGVS gehoor 2 p.16). U gaf aan dat uw ouders hiervan op de hoogte zijn, maar u hebt nadien bij hen niet verder geïnformeerd (CGVS gehoor 1 p.16; CGVS gehoor 2 p.16).

Dat u geen details kent over de wijze waarop u telkens werd vrijgekocht, en dit terwijl u tot op heden contact hebt met uw ouders (CGVS gehoor 2 p.4), tast de aannemelijkheid van uw verklaringen aan.

Verder verklaarde u dat mensenrechtenactivist E.I. (...) u meerdere malen heeft geholpen, maar opnieuw slaagde u er niet in om duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Zo stelde u dat de voornoemde persoon u hulp heeft geboden bij uw vrijlatingen op 22 maart 2007 en in september 2009.

U kon echter geen enkel detail aanreiken over de wijze waarop hij dit heeft gedaan (CGVS gehoor 1 p.18; CGVS gehoor 2 p.13, 15). Bovendien haalde u ook nog op vage wijze aan dat E.I. (...) bij uw aanhouding in mei 2005 iets voor u had gedaan, maar opnieuw kon u deze verleende hulp niet concreet maken (CGVS gehoor 2 p.15). U wist zelfs niet of E.I. (...) uw rechtzaak bij de media kenbaar had gemaakt (CGVS gehoor 2 p.16).

Verder was u ook niet duidelijk over de wijze waarop uw moeder, die volgens u steeds contact opnam met E.I. (...) (CGVS gehoor 2 p.13), de voornoemde persoon precies kent. U kon enkel aangeven dat uw moeder zijn nummer heeft ontvangen via uw zus die in Duitsland verblijft, maar u had geen enkel idee hoe uw zus deze persoon kent (CGVS gehoor 2 p.15).

Dat u dermate weinig geïnformeerd bent over de wijze waarop uw familie met E.I. (...) in contact is gekomen alsook over de hulp die deze mensenrechtenactivist u in moeilijke omstandigheden heeft geboden, tast de aannemelijkheid van uw relaas verder aan.

Er mag immers van een asielzoeker verwacht dat hij/zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas indien hij/zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Te meer gezien het feit dat u, sinds u in België bent, regelmatig contact hebt met uw moeder in Tsjetsjenië (CGVS gehoor 1 p.4-5; CGVS gehoor 2 p.4) wordt er van u verwacht dat u over voormelde aspecten bent ingelicht.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u op het eerste gehoor eveneens geen kennis had van de brief die op 7 september 2010 via e-mail door E.I. (...) aan het Commissariaat-generaal werd bezorgd (CGVS gehoor 1 p.22).

Hoogst opmerkelijk is echter het feit dat u ook tijdens uw tweede gehoor nog steeds niet geïnformeerd was over de inhoud van voornoemde brief.

U stelde wel dat u uw zus een vraag over de brief had gesteld, maar u had nog steeds geen informatie ontvangen (CGVS gehoor 2 p.11). Dat u in de tijdsperiode tussen beide gehoren op het Commissariaat-generaal, zijnde bijna twee maanden, geen ernstige en veelvuldige inspanningen hebt geleverd om meer details te kennen over een document dat werd afgeleverd door een mensenrechtenactivist die volgens uw verklaringen u meermaals heeft geholpen in Tsjetsjenië, doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Wat de eigenlijke bewijswaarde van de voormelde brief betreft, dient te worden opgemerkt dat dit document niet in staat is om voorgaande vaststellingen van onaannemelijkheid te weerleggen.

Bovendien is er in de brief geen concrete informatie over de hulp die E.I. (...) u bij uw vrijlatingen zou hebben geboden. Zo staat enkel in de brief vermeld dat hij om hulp vroeg bij de assistent van de Tsjetsjeense president, genaamd Adaev Hamzat.

Over uw vrijlating in 2009 is verder enkel vermeld dat hij toen in Tsjetsjenië was en dat het daarom gelukt was om u vrij te krijgen (document nr. 13, p. 4).

Dergelijk vage verklaringen bieden geen bijdrage aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Vervolgens verhindert dit het Commissariaat-Generaal om de volledige toedracht van uw asielaanvraag en de gegrondheid van uw vrees op waarachtige wijze te onderzoeken.

Verder werd er een vaststelling gedaan die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees ondermijnt.

Zo verklaarde u dat u sinds uw aanhouding in november 2007 nog zelden thuis verbleef omdat u vreesde dat u opnieuw zou worden aangehouden, in de gevangenis zou belanden of zou verdwijnen. U leefde sindsdien ondergedoken bij uw ooms en dit tot september 2009 (CGVS gehoor p.3, 12). U gaf aan dat u in die periode enkel overdag naar uw huis ging en dit nadat uw familie u kon verzekeren dat het veilig voor u was (CGVS gehoor 2 p.12).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u in de periode van november 2007 tot september 2009 bent ondergedoken bij uw ooms die op amper enkele huizen van uw eigen huis wonen (CGVS gehoor 2 p.3). Ter verklaring waarom u concreet bij uw ooms bent ondergedoken, stelde u dat u niemand anders vertrouwde (CGVS gehoor 2 p.3-4).

Ondanks het feit dat u verklaarde dat u in die betreffende periode zelden naar buiten ging (CGVS gehoor 2 p.12), dient het als merkwaardig te worden aanschouwd dat u, gezien de ernst van de verklaarde vrees, op dergelijk korte afstand van uw eigen huis ondergedoken leefde.

Bovendien ondermijnt het feit dat u in maart 2008 bij de burgerlijke stand uw huwelijk officieel hebt laten registreren (CGVS gehoor 2 p.10), eveneens uw verklaarde vrees ten aanzien van de autoriteiten in Tsjetsjenië, aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Zo verklaarde u dat u met een auto vanuit Moskou naar België bent gereisd (CGVS gehoor 1 p.10).

U kon echter geen enkel land opnoemen dat u tijdens deze route bent gepasseerd (CGVS gehoor 1 p.11).

Daarnaast kon u ook weinig informatie aanreiken betreffende een controlepost van de douane die u bent gepasseerd. Behoudens uw vermoeden dat deze controle aan de EU-grens was, wist u niet in welk land deze controle concreet plaatsvond, op welke wijze deze controle verliep en welke documenten er bij deze controle door de chauffeur werden getoond (CGVS gehoor 1 p.11). U had ook geen idee of er valse documenten voor u waren geregeld (CGVS gehoor 1 p.11). Daarnaast had u met de smokkelaar geen enkele afspraak gemaakt in geval van een grenscontrole (CGVS gehoor 1 p.11-12).

Dat u zo weinig weet over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten kan als weinig geloofwaardig worden aanschouwd.

Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa

strengere identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig.

Dit doet vermoeden dat u uw ware reisroute en -documenten verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat het bewijs van uw vrijlating dd.22/03/2007 betreft, dient te worden vastgesteld dat dit document voorgaande vaststellingen niet wijzigt. Dit document heeft immers enkel betrekking op uw veroordeling op 24 april 2006 en uw vervroegde vrijlating op 22 maart 2007. Deze informatie alsook uw verklaringen hieromtrent werden door het Commissariaat-Generaal niet betwijfeld. Wat echter wel wordt betwijfeld, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen, zijn uw verklaarde problemen na uw vrijlating in maart 2007.

Wat de overige van uw neergelegde documenten betreft, zijnde uw huwelijksakte, uw rijbewijs, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en twee kinderen, uw middelbaar diploma, uw diploma van het medisch college en uw studentenkaart dient te worden besloten dat deze documenten de voorgaande conclusies niet wijzigen. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw opleiding en de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezin. Deze informatie wordt niet in twijfel getrokken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 juli 2011 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4§2, 57/7 bis en 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt vooreerst een aantal vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker werpt nadien op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door zijn concentratiemoeilijkheden, door aandacht- en geheugenstoornissen, zoals dit blijkt uit het psychiatrisch verslag van 7 februari 2011. Verzoeker benadrukt dat deze tegenstrijdigheden geen afbreuk doen aan het eigenlijke asielrelaas, meer bepaald de arrestaties en folteringen.

Verzoeker laat gelden dat het niet ongeloofwaardig is dat hij geen vragen heeft gesteld aan zijn ouders aangaande de geldsommen die betaald werden om hem vrij te kopen en omtrent de wijze waarop deze betaling werd geregeld. Verzoeker stelt dat hij na de betaling vrijgelaten werd, dat hij onder zware psychische belasting zich daarbij niet onmiddellijk vragen heeft gesteld.

Verzoeker voert ook aan dat ook het feit dat hij niet precies kon vertellen hoe zijn moeder kennis had gemaakt met mensenrechtenactivist E.I. en op welke wijze ze contact met hem opnam, geen afbreuk

doet aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verklaart dat hij zich toen niet bewust was van het feit dat zulke details belangrijk zijn en dat hij op het moment zelf alleen maar blij was dat hij was vrijgelaten. Volgens verzoeker heeft zijn zus, die in Duitsland woont, de nodige informatie bezorgd aan zijn moeder om met E.I. in contact te treden; hij achtte het "*in tempo non suspecto* (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 4) niet nodig om haar hierover meer vragen te stellen.

Verzoeker zet de belangrijkste gebeurtenissen van zijn asielrelaas uiteen en stelt dat deze feiten overeenstemmen en geloofwaardig zijn. Verzoeker ziet dan ook niet in in welke mate details over de reisdocumenten nog pertinente informatie kunnen bijbrengen.

Hij herhaalt dat hij zich niet bewust was van het feit dat details over gebruikte reisdocumenten belangrijk zijn; hij dacht dat de feiten van zijn herhaalde arrestaties en zijn daaruit voortvloeiende vrees het belangrijkste waren.

Verzoeker herhaalt dat hij na zijn vervroegde vrijlating in maart 2007 herhaalde bedreigingen heeft ontvangen van de politiediensten; hij werd vanuit zijn huis meegenomen en ondervraagd over rebellen, hij werd geslagen en gefolterd. Verzoeker stelt dat hij werd vrijgelaten nadat zijn familie hiervoor iedere keer had betaald.

Volgens verzoeker moet het feit dat hij reeds werd vervolgd, hij meerdere malen werd gearresteerd, hij reeds werd veroordeeld nadat hij onder druk van foltering en iets heeft ondertekend zonder precies te weten wat, hij reeds ernstige schade heeft ondergaan wat wordt bevestigd door Dr. L. en hij rechtsreeks werd bedreigd met vervolging, moet worden beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat zijn vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico op ernstige schade reëel is.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing terecht stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing vast dat er aangaande het eigenlijke asielrelaas inconsistenties bestaan tussen zowel verzoekers opeenvolgende verklaringen als tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn vrouw.

"Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw Russisch binnenlands paspoort thuis van u werd afgenomen door Rubop-medewerkers bij uw laatste aanhouding in september 2009. U stelde dat

het ging om de aanhouding waarbij u nadien door mensenrechtenactivist E.I. (...) werd vrijgekocht. U gaf aan dat uw echtgenote bij voornoemde aanhouding niet aanwezig was omdat zij toen in haar ouderlijk huis verbleef. Uw echtgenote werd pas nadien op de hoogte werd gebracht dat het betreffende paspoort van u werd afgenomen (CGVS gehoor 1 p.7-8). Echter, uw echtgenote verklaarde tijdens het eerste gehoor dat uw Russisch binnenlands paspoort werd afgenomen bij uw aanhouding in oktober 2007 en dat u vervolgens tot uw vertrek in 2009 zonder Russisch binnenlands paspoort hebt geleefd (CGVS gehoor vrouw 24/03/2011 p.4-5). Deze verklaringen zijn logischerwijze niet te rijmen met uw verklaringen. Na confrontatie met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat zij niet wist waarom u een andere periode had genoemd, maar zij gaf wel aan dat u met geheugenproblemen kampt (CGVS gehoor vrouw 1 p.4). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u vervolgens dat het voornoemde paspoort werd afgenomen bij uw eerste aanhouding in 2007 en dat uw vrouw hierbij aanwezig was (CGVS gehoor 2 p. 9-10). Toen u werd gewezen op uw eerste verklaringen en de onderlinge tegenstrijdigheden, stelde u dat het niet mogelijk was dat u dergelijke verklaringen had afgelegd. U gaf hiervoor volgende redenen aan. Zo stelde u dat de tolk tijdens het eerste gehoor niet goed had vertaald, dat u de Russische taal niet goed beheerst en dat u in de war werd gebracht (CGVS gehoor 2 p.10). Nochtans hebt u tijdens het eerste gehoor op geen enkel moment aangeven dat er sprake was van taal- en vertaalproblemen. Ook blijkt uit de vragen betreffende uw binnenlands paspoort dat deze op ondubbelzinnige wijze werden geformuleerd en dat u vervolgens duidelijke en gedetailleerde antwoorden hebt verschaft en dit zonder enige notie van verwarring (CGVS gehoor 1 p. 7-8). Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen teniet te doen. Bijgevolg wordt ook de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote tijdens het eerste gehoor niet opgeheven."

[...]

"Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw echtgenote na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog regelmatig door medewerkers werd lastiggevallen en dit zowel bij uw ouders thuis als bij haar ouders thuis (CGVS gehoor 1 p.20). Echter, tijdens uw tweede gehoor stelde u dat uw vrouw u enkel heeft verteld dat zij na uw vertrek één keer door de ordediensten werd benaderd (CGVS gehoor 2 p.16-17). U kon toen niet aangeven of dit in het huis van uw ouders of haar ouders had plaatsgevonden omdat u dat niet aan haar had gevraagd (CGVS gehoor 2 p.17). Deze opeenvolgende verklaringen worden door het Commissariaat-Generaal logischerwijze als intern inconsistent aanschouwd. Hierbij dient nog te worden toegevoegd dat uw echtgenote heeft verklaard dat zij na uw vertrek meerdere malen werd lastig gevallen (CGVS gehoor vrouw 1 p.8; CGVS gehoor vrouw 2 p.5). Toen u tijdens uw tweede gehoor hiermee werd geconfronteerd, kon u enkel bevestigen dat u op de hoogte was van een éénmalig feit (CGVS gehoor p.17). Nochtans verklaarde uw vrouw dat zij na haar aankomst in België dd. april 2010 u over haar problemen na uw vertrek heeft verteld (CGVS gehoor vrouw 2 p.5)."

Verzoeker voert als verweer in zijn verzoekschrift aan dat deze tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door zijn concentratiemoeilijkheden, zijn aandacht- en geheugenstoornissen, zoals blijkt uit het psychiatrisch verslag van 7 februari 2011.

De Raad merkt op dat de enkele verwijzing naar voormeld verslag geen afdoende verweer is; inderdaad besloot de commissaris-generaal in zijn beslissing dat dit attest niet van aard is om de geloofwaardigheid van verzoekers te herstellen.

Ofschoon dit attest inderdaad melding maakt van moeilijkheden rond concentratie, aandacht en geheugenstoornissen stelde de commissaris-generaal dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en de gewijzigde of verbeterde verklaringen betreffende het verlies van verzoekers Russisch binnenlands paspoort en de problemen van verzoekers echtgenote na zijn vertrek uit Tsjetsjenië, als totaal ongeloofwaardig naar voor komen en dat gezien de impact van het verlies van het intern paspoort zowel op psychologisch als op intellectueel niveau van verzoeker, kan worden verwacht dat hij toch op dit punt coherente informatie kon geven. Ook gezien de gevolgen van de problemen van zijn vrouw na zijn vertrek, kon er terecht consistentie in zijn verklaringen worden verwacht.

De Raad kan verzoeker evenmin bijtreden waar deze in zijn verzoekschrift stelt dat de tegenstrijdigheden geen afbreuk doen aan het eigenlijke asielrelaas.

De Raad wijst er op dat het louter tegenspreken van de motivering van de bestreden beslissing niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen waar hij in casu in gebreke blijft.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift derhalve geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vinden alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks

aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker over belangrijke aspecten van zijn asielrelaas weinig kennis bleek te dragen.

Zo kon verzoeker aangaande zijn vrijkoping in september en november 2007 niet aangeven hoeveel geld er werd betaald en op welke wijze deze betaling werd geregeld. Evenmin slaagde verzoeker er in om duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen aangaande de rol van mensenrechtenactivist E.I. bij zijn vrijlatingen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan (zie p. 4) dat het niet ongeloofwaardig is dat hij aangaande zijn vrijkoping geen vragen heeft gesteld aan zijn ouders: *"Dit is niet ongeloofwaardig: Hij werd na betaling door zijn ouders vrijgelaten: onder deze enorme psychische belasting staande heeft verzoeker niet aansluitend gevraagd: hoeveel heeft u betaald en op welke wijze?"*

Ook het feit dat verzoeker niet precies kon vertellen hoe zijn moeder kennis heeft gemaakt met mensenrechtenactivist E.I. en op welke wijze ze contact met hem opnam, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Hij geeft in zijn verzoekschrift (zie p. 4) aan dat hij zich niet bewust was van het feit dat zulke details nu belangrijk zijn.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in deze problemen en de evolutie ervan. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis is met een zware impact op verzoekers leven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers ouders hem inlichten over essentiële elementen daaromtrent, minstens kon worden verwacht dat verzoeker verduidelijking heeft gevraagd.

Te meer gezien verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard tot op heden contact te hebben met zijn moeder (zie verhoorverslag van 23 maart 2011, p.4-5; verhoorverslag van 16 mei 2011, p.4), kon worden verwacht dat hij inspanningen had gedaan om kennis te hebben van voornoemde "details".

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn zus de nodige informatie bezorgd heeft aan zijn moeder om met E.I. in contact te treden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen bijkomende informatie aan aangaande zijn vrijkoping en de rol van E.I. bij zijn vrijlating, zodat de vaststelling dat verzoeker dermate weinig geïnformeerd is over cruciale elementen van zijn asielrelaas, staande blijft. De Raad schaaft zich bijgevolg achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aantast.

De Raad volgt verzoeker evenmin wanneer hij in zijn verzoekschrift (zie p. 5) laat gelden dat hij niet inzielt in welke mate details over de reisdocumenten nog pertinente informatie kunnen bijbrengen omtrent zijn asielrelaas. Verzoekers verweer dat hij zich niet bewust was van het feit dat details over gebruikte reisdocumenten belangrijk zijn, zet geen zoden aan de dijk.

De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere vluchtreis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Verzoeker slaagde er tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal echter niet in ook maar één land op te noemen dat hij tijdens de autorit van Moskou naar België aandeed, kon amper informatie geven over de controlepost die hij passeerde en was er niet van op de hoogte of er daarbij voor hem documenten waren geregeld.

Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder deze van zijn voorgehouden reis naar België.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift grotendeels beperkt tot een herhaling van de motieven vermeld in de bestreden beslissing en een herhaling van zijn eigen verklaringen.

Dit op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees voor vervolging reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari

1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE